

عنوان مقاله:

ایران و چالش شناختی در تنوع معنایی اتحاد راهبردی در روابط بین الملل

محل انتشار:

مجله مطالعات کشورها، دوره 1، شماره 3 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

محمدجواد ظریف - گروه مطالعات امریکا، دانشکده مطالعات جهان، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

ساسان کریمی - گروه مطالعات امریکا، دانشکده مطالعات جهان، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

معنای «اتحاد راهبردی» در متون روابط بین الملل یکنواخت و متعین نیست. به جز برداشت های متنوع، محتمل و هم زمان، در طول زمان و با تغییر اقتضاهای نظم جهانی، برداشت ها از این مفهوم دستخوش تغییر می شود. حتی ممکن است استنباط دو سویه رابطه راهبردی، با اختلافی اساسی با یکدیگر همراه باشد و به جز رؤس نوشته شده برای تفاهم ها، تحلیل و انتظار هر دو طرف از رفتار دیگری با آنچه در بزنگاه عمل واقع می شود فاصله معناداری داشته باشد. ایران در نقطه ای خاص و واجد حساسیت در جغرافیای سیاسی جهان واقع شده است، اما به طور معمول و نیز به لحاظ تمدنی، شراکت اساسی را در مناسبات خود مفروض نمی بیند و تقریباً در تمامی محورهای اصلی حاکم بر منطقه، شاخص و به بیانی دیگر «استثنا» محسوب می شود. تحلیل کیفی استفاده شده در پژوهش حاضر، دست کم در بخش نخست، روش تحلیل محتوای کیفی است و در نگاهی جزئی تر، بدون آنکه به تصریح مطابقت با مراحل روش مینا قرار گیرد، از روش تحلیل گفتمان منسوب به لاکلا و موف نیز بهره برده شده است. در این مقاله پس از بحث نظری، برای نگاه به زمینه های اتحاد و انزوای ایران، نخست موقعیت ایران را در محیط راهبردی آن در تاریخ معاصر بررسی می کنیم. دوم، با ذکر نمونه هایی، تفاوت های تلقی از اتحاد راهبردی در تهران و طرف های مقابل مطرح شده است، که احیاناً اولی ممکن است تمایلی ایجاد کرده باشد به مثابه مانع برای روزآمد کردن این فهم.

کلمات کلیدی:

اتحاد راهبردی، چالش شناختی، سیاست خارجی، سیاستگذاری، نظم جهانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2058374>

